

לקוּטִים וּסְפוּרִים נִפְלָאִים

פרשת לך לך

"ויאמר ה' אל אברהם לך מארצך" (יב, א)

אמר רבי יצחק משל לאחד שהיה עובר ממקום למקום וראה בירה אחת דולקת אמר תאמר שהבירה זו בלא מנהיג הציץ עליו בעל הבירה אמר לו אני הוא בעל הבירה כך לפי שהיה אבינו אברהם אומר תאמר שהעולם הזה בלא מנהיג הציץ עליו הקב"ה ואמר לו אני הוא בעל העולם. (בראשית רבה לט, א)

כשהבעל שם ממיקלשטאט עוד היה ילד, כבר נתפרסמה גאונותו וחריפותו בכל התחומים.

הגרף של העיר שמע מכך, וביקש שיזמנו לו את הילד בן השש להתייבב בארמון, ע"מ שיוכל לתהות על קנקנו. בטרם הגיע הבעל שם אל הארמון של הגרף, ביקש הגרף מכל השרים והעוזרים לפנות את הארמון, שלא יישאר שם אפילו אדם אחד.

זאת משום שרצה לבחון האם יוכל הילד הצעיר לחתור ולהגיע אל הגרף בכוחות עצמו בין עשרות החדרים של הארמון.

כאשר הגיע הילד לארמון, הגרף הביט עליו מהחלון וראה שהוא נעמד בחצר הגדולה, מתבונן על הארמון, ולפתע החל לרוץ פנימה.

תוך דקה וחצי הוא כבר דפק על חדרו של הגרף... הוא ידע במדויק היכן נמצא חדרו של הגרף מבלי להתעכב בשום חדר אחר.

התפלא על כך הגרף מאוד, ושאל אותו: כיצד ידעת היכן אני נמצא?

ענה לו הילד: כשראיתי שאין אנשים בארמון,

הבנתי שאתה רוצה שאני אמצא את הדרך אליך בכוחות עצמי.

עמדתי מחוץ לארמון והתבוננתי על החדרים... בכל החדרים הוילונות היו פתוחים, ואילו רק בחדר אחד הוילון היה סגור.

אז הבנתי שבכל החדרים הוילונות פתוחים מאחר ואין שם אנשים ורוצים שהחדר יתאוורר, ואילו החדר עם הוילון הסגור, ודאי שם נמצא הגרף, מחכה ומציץ מבעד לוילון לראות האם אוכל למצוא אותו בכוחות עצמי.

לימים סיפר הבעל שם ממיקלשטאט שמהסיפור הזה הוא למד כלל חשוב מאוד בעבודת ה'... כשאדם רואה וילונות סגורים... הוא מתפלל ועוד פעם מתפלל והוא עוד לא רואה את האור בקצה המנהרה, הישועה מתעכבת מלהופיע...

שידע לו שבדיוק שם מסתתר הבורא, שם הוא נמצא, מתבונן ומחכה לראות מתי הבן יקיר לי ימצא אותו...

הקב"ה מציץ מן החרכים, אם ראית וילון סגור - הוא שם.

"לך לך מארצך" (יב, א)

כל ימיו עסק הרה"ק רבי מנחם נחום מטשרנוביל זיע"א במצוות פדיון שבויים.

הוא נדר על פתחי נדיבים לאסוף מעות למצוה גדולה זו. לאחר מכן היה משלשל את המעות לכיסיהם של הפריצים ואנשי הרשות, כדי לפדות מידיהם יהודים שנפלו בשבי.

מסופר: פעם אחת, כאשר נקלע הרבי לעיר זיטומיר, העלילו עליו הגויים עלילה שפלה, וכלאוהו בבית האסורים.

בא לבקרו צדיק אחד וביאר לו את הפסוק בדרך צחות: אברהם אבינו היה מצטיין בהכנסת אורחים ותמיד היה מטבח עצות מה עוד אפשר לעשות למען האורח.

המעלית עצרה בקומה השלישית.
"קומה שלישית. מחלקת פירורגיה. דלת נפתחת", הכריזו הרמקולים שבתוך המעלית.
ריח חמרי החטוי והתרופות השונות למיניהן כבשו את חלל המסדרון הארוך.
הסתובבתי שם בין החולים - לראות אותם, לשאל במצבם, לדרש בשלומם, לצחק קצת ולשבת יחד.
בקצור: באתי לשמח אותם מעט, לעודד את רוחם.
כך עברתי מחדר לחדר, ממחלקה למחלקה בבית החולים.
זו אמן לא היתה הפעם הראשונה שלי שאני מסתובב בין החולים, וגם לא השנייה או השלישית.
זה שנים שאני מתהלך בין המחלקות - אך למקרה הבא לא צפיתי.

לעי"נ הרה"צ

ר' פנחס בן ר' בנימין בינוש רוזנבוים זצוק"ל

כ"ו בניסן תשע"ז

בתשובה, ושאלו הרב שטיינמן: כמה זמן ארך כזה הרהור של תשובה, והשיב: כעשר דקות כל פעם. הגיב הרב שטיינמן ואמר: "יוצא, א"כ, שבמשך השנתיים היו לך ארבעים דקות של הרהור תשובה שזה להיות ארבעים דקות בדרגא נשגבה של "במקום שבעלי תשובה עומדים אין צדיקים גמורים יכולים לעמוד! אני מקנא בך"!

הדברים הקצרים הללו, חלחלו וחדרו עמוק ללבו של הבחור, שזעזעו אותו, ועם זאת השבת החליט לבטל מיד את הקשר שלו עם הנכריה, ומכאן נכנס לתהליך של חזרה בתשובה.

כשנשאל לאחר זמן מה גרם לו לבוא ולשמוע בשבת ההיא את שיעורו של הגראי"ל שטיינמן... השיב במעשה שאירע עמו בילדותו:

לפני שנים, בשלמדתי בחיידר, הגענו כל התלמידים עם המלמדים להבחן אצל הרב שטיינמן בביתו, הוא שאל שאלה לכל ילד, ואחרי שהילד ענה, נתן לו סוכריה. כשהגיע תורי לא ידעתי לענות, הוא חזר ושאל שאלה קלה יותר ושוב לא עניתי, וכך ניסה עוד פעם שאלה קלה עוד יותר, אך ללא מענה מצדי.

כשהסתיים המבחן הרגשתי מושפל ומבוויש, כל ילד קיבל סוכריה חוץ ממני... והנה טרם צאתנו מביתו, קרא לי הרב שטיינמן ואמר לי: בעולם הזה מקבלים שכר על המאמץ

ולא על התוצאה. כל הילדים התאמצו לענות על שאלה אחת ואתה התאמצת לענות על שלוש שאלות לכן תקבל ממני שלוש סוכריות...

אין לתאר את ההרגשה הנפלאה והמרוממת שקיבלתי אז... הזיכרון הזה מהרב שטיינמן נותר בי עד עצם היום הזה, והוא שהביא אותי גם במצבי הגרוע, באותה שבת, ללכת ולשמוע את שיעורו...

"ויעתק משם ההרה מקדם לבית אל ויט אהלה בית אל מים והעי מקדם ויבן שם מזבח לה" (יב, ח)
 "משם" הכוונה מהעיר שכם. משם הוא יצא ולהיכן נסע? "ההרה", היכן נמצא הר זה? התורה נותנת לנו סימן: "מקדם לבית אל" - בצד מזרח לבית אל.

בית אל היה מקום ידוע, ומספרת התורה שאותו הר

אמר לו הקדוש ברוך הוא: לך לך מארצך - צא לדרך, היה אתה בעצמך עובר אורח נודד וגולה. אז תרגיש היטב מה חסר לאורח ומה אפשר עוד להיטיב עמו.

אף אתה, פודה שבויים גדול, העניקו לך משמים הזדמנות לחוש בטעמו של שבי אצל גויים, ועד כמה נחוץ לפדות יהודי משביו.

"ואת הנפש אשר עשו בחרן" (יב, ה)

וכתב רש"י: "שהכניסן תחת כפני השכינה, אברהם מגייר את האנשים ושרה מגיירת את הנשים ומעלה עליהם הכתוב כאילו עשאו".

מעשה מופלא שאירע בשנים האחרונות, בבחור ממשפחה חרדית שלדאבון הלב פרק מעליו עול תורה ומצוות, רח"ל, הוא החל להתחבר עם חברים כמוהו, עד שהתדרדר לעברי פי פחת והחל לעבור על עבירות דאורייתא כחילול שבת וכו'. היה לו בן דוד חילוני והחליטו לצאת יחדיו לחו"ל ולבלות שם בהפקר גמור.

המצב הלך והחמיר עד שיום אחד הגיע אותו בחור לבן דודו החילוני ובישר לו כי עומד להתארס עם נערה נכריה, רח"ל.

הבן דוד אף שהיה חילוני הזדעזע עמוקות לשמוע זאת, הוא לא ציפה

שהתדרדרות תגיע עד כדי התבוללות. הוא פנה לבחור והציע לו: לפני שאתה עושה כזה צעד גורלי, כדאי לך בכ"ז להודיע להורים קודם מעשה כדי לא להפתיעם לאחר מעשה ולגרום להם להתקף לב וכדומה...

הבחור קיבל את ההצעה, הוא חזר לבית הוריו להתארח אצלם בשבת ולהודיע להם על תוכניתו.

הם קיבלו אותו יפה, אך גם שם המשיך לחלל את השבת. בשעות אחה"צ של יום השבת פנה האבא והציע לבנו לבוא עמו לשמוע שיעור מהגראי"ל שטיינמן זצ"ל... למרבה הפליאה הבן נתן הסכמתו והלכו לשיעור.

לאחר השיעור ניגשו האב ובנו להרב שטיינמן, והגראי"ל שואל את הבן כמה זמן הוא במצב כזה... והשיב: שנתיים. שאל הרב שטיינמן: האם היה לך הרהור תשובה במשך זמן זה? והשיב, שזוכר ארבע פעמים שאכן הרהר

כן, גם אחד כמוני, על שלל שנות הנותק והנסיון שלי עם החולים - לא הבחנתי בך. אומר את האמת: אמנם ראיתי כאלו מטפלים, אך רק בעת נפל לי האסימון. רק עכשו חלחלה בי התובנה. נכנסתי למחלקת הפירורגיה, ובחדר אחד שכבו שני מטפלים - האחד סמוך לשני. שתי המטות היו די צמודות דווקא, אבל המרחק ביניהם - היה עצום: האחד - רגע ושללה נמסכו על פניו, ואלו חברו - היה מתסכל, מרסר, כאוב ומכה, כמו עוד לא קבל את הטפול שלשמו הגיע לכאן. נגשתי לראשון ובקשתי לשמץ את ספורו. "פשוט", ספר, "הייתי זקוק לטפול במערכת המעים, באתי לפה, טפלו בי, בעת אני מתאושש ומתכוון בקרוב לעזוב." "ואו!" אמרתי לו. "ולא כאבה לך הדקירה ההיא כשהמחט ננעצה בגופך?" - "כן, זה כאב. אבל אתה יודע... מה לעשות, זה מה יש. לא שזה לי להמשיך לסבל כל החיים, עדיף היה לעבר את זה ולחייך. לא מצטער לרגע." יפה.

לעי"נ האשה החשובה

מרת מרים יוכבד ב"ר צבי ליבוביץ ע"ה

כ"א מר חשון תשפ"א

היה בסמוך אליו, "ויט אהלה" - שם נטה אברהם את אוהלו.

ממשיך הכתוב ואומר: אתה יודע היכן נמצאת בית אל? - "בית אל מים", היא ממוקמת בצד מערב של ההר, "והעי מקדם" - העי נמצא בדרומו של ההר.

הדברים מפליאים, בתחילה, כשרוצה הכתוב לתת סימן היכן נמצא ההר, הוא אומר שמקומו בצד מזרח לבית אל, ובית אל - כלם יודעים היכן היא, אולם מיד אחרי כן מספר לנו הכתוב כי בית אל נמצאת מצד מערב של ההר, ההר הוא סימן לבית אל. מה קורה כאן? האם בית אל מהווה סימן למקום ההר או שההר מהווה סימן למקומה של בית אל?

יש רעיון נפלא לבית סלונים בביאור הכתובים: ברוסיה

שלפני למעלה מחמישים שנה, כשאדם היה שואל את חברו: היכן נמצאת ראדין? היה חברו עונה לו: ראדין נמצאת ליד העיירה המפורסמת לידא, לעומת זאת, כיום, כשישאל אדם את חברו: היכן נמצאת לידא? התשובה תהיה: לידא ממוקמת בסמוך לעיירה ראדין. מה קרה כאן? מה השתנה? פשוט מאד: לפני עשרות שנים ראדין הייתה כפר קטן, בקושי היה בה מניין יהודים, מי ידע ושמע עליה? לידא, לעומת זאת, הייתה עיר גדולה, ממילא ראדין הייתה "ליד לידא", העיירה המפורסמת שבאותו אזור.

חלפו שנים, במשך חמישים שנה התגורר ה"חפץ חיים" בעיירה ראדין, והמקום נעשה תל

תלפיות שכולם עולים לשם, הייתה בו גם ישיבה גדולה שבחורים מכל רחבי העולם התקבצו ובאו אליה, ממילא כיום, כשרוצים לתת סימן היכן נמצאת לידא - אומרים: "זוהי עיירה ליד ראדין"...

זו, אם כן, כוונת הפסוק: "ועתק משם ההרה", והיכן נמצא ההר? - "מקדם לבית אל", אולם, ממשיך הכתוב, "ויט אהלה" - שם נטה אברהם את אוהלו, אולם אחרי שהוא נטה את האוהל על ההר - ההר נהיה סימן לבית אל, כי נעשה מקום מפורסם שרבים מגיעים אליו.

(מתוך יחי ראובן)

"ויהי כאשר הקריב לבוא מצרימה" (יב, יא)

מובא בזוהר הקדוש (פרשת לך לך דף פא ע"ב): רבי אלעזר שואל, הפסוק אומר "כאשר הקריב", אבל לפי הדקדוק היה צריך לומר "כאשר קרב" (כלומר: כשהתקרב), מדוע אם כן נאמר "כאשר הקריב"?

אלא הכוונה דומה למה שנאמר בפרשת "בשלח": "ופרעה הקריב". שם אין הכוונה שפרעה התקרב בעצמו בלבד, אלא שהוא הקריב את ישראל לתשובה - על ידי הלחץ והפחד שרדף אחריהם, גרם להם להתקרב אל ה', כך גם כאן - כשהפסוק אומר "כאשר הקריב", פירושו שהאדם הקריב את עצמו אל הקדוש ברוך הוא לא מפני שנדחף מבחוץ, אלא מיוזמתו, מרצונו, כראוי וכהוגן.

אברהם אבינו, לפני שירד

למצרים, קירב את עצמו לקב"ה. ואכן, בהמשך (יג, א) נאמר: "ויצל אברהם ממצרים" - לא רק שלא ירד שם בדרגה, אלא שעוד היתה לו עלייה. זה לא פשעטלאך, זה הזוהר הקדוש!

הרבנית קנייבסקי ע"ה היתה נוסעת מפעם לפעם אל אביה, מרן הרב אלישיב זצ"ל.

פעם אחת ראתה שם את אחיה, רבי אברהם, והוא אומר לה: הנה כאן, על הבלטה הזאת, את עמדת כל יום מארבע לפנות בוקר וקראת תהילים.

אחת הנשים שהתלוותה אליה שאלה אותה בחזור: למה הוא התכוון? הרבנית ניסתה לבטל את הדברים באומרה: שום דבר, זה סיפור ישן... אך ההיא הפצירה בה, עד שלבסוף

פתחה וסיפרה: אבי לא עניין אותו שום דבר בעולם חוץ מתורה, ואמי לא עניין אותה שום דבר בעולם חוץ מהדאגה שאבא ילמד, בבית לא היה לחם לאכול, כפשוטו. אני, הבת הבכורה, למדתי הנהלת חשבונות, ומאחר ולא היה היכן ללמוד, רק אצל המזרחיסטים, פחדתי שאכשל, ה' ירחם, שהם יזיקו לי, לכן כל בוקר, לפני לכתי ללימודים, במשך שעה ארוכה אמרתי את כל ספר התהלים והתפללתי שלא אנזק, שלא אפגע.

רבי דוד יונגרייז, גאון וקדוש, היה דיין בבית הדין של העדה החרדית. הוא התגורר בעיר העתיקה, ולא יצא מהבית עד שהתפלל שהקב"ה יציל אותו שלא ייכשל

בעת פניתי למטה השמאלית, אל החבר הפאוב.

"מה שלומך, חבר יקר? מדוע נפולות פניך? וכי מי פגע בך?" נסיתי לגעת במצבו הנפשי.

- "מה אתה שואל! הרופא, הרופא הרע והאכזר הזה - הוא זה שמאים עלי!"

לפי דבורו הצעקני כבר הבנתי שמשהו לא כשורה. "מה אתו? מה עשה הרופא?" התישבתי על פסא בצד.

- "אל תשאל! כבר כמה ימים שהוא רק מחפש הזדמנות לדקר אותי! כן, לדקר!"

הוא בא עם מחט דקיקה ודוקרנית ומנסה להשחיל אותה לתוך גופי. חצפה! בוששה שלא תתאר!"

עכשו כבר הבנתי הכל.

יצאתי מן החדר, מנופף לשלום לחברי המיסר - ואז עלתה בי התובנה: מה הוא רוצה מהרופא? הרי הרופא רק מבקש בטובתו.

מה הוא באמת חושב - שהרופא בא להציק לו? "ובכלל, חשבתי, שייסתכל על החבר שלו. שיראה אותו - זה שנעצו בו מחט.

שיראה איך הוא שמים ושל. נכון, הוא חטף כאב - אבל הוא יצא מזה הרבה יותר טוב ממה שהיה."

נו... וכשהבורא נועץ בנו את המחט - אין צורך להוסיף. (ינחני - ספינקא)

לעי"נ האשה החשובה

מרת צפורה פייגא ע"ה ב"ר משה אליעזר שיחי'

יודלביץ - ג' שבט תשפ"א

בשמירת עיניים. רק אחרי שהתפלל - יצא.
כך אברהם הקריב עצמו לקב"ה לפני שירד מצרימה,
והסוף היה שהיתה לו שם עליה. (יחי ראובן)

**"והיה כי יראו אותך המצרים ואמרו אשתו זאת
והרגו אותי ואותך יחיו" (יב, יב)**

מדברי אברהם משמע שהיו שתי בעיות: "והרגו אותי",
"ואותך יחיו".

לכאורה, הרי הדאגה של אברהם הייתה שלא יהרגו
אותו, ומה הבעיה בכך ש"ואותך יחיו"?

אלא - אומר ה"באר יוסף" - אברהם אבינו אמר לשרה כך:
כל זמן שאני חי, מאחר שהנך אשת איש, יש לך רשות
למסור את נפשך ולא להתחתן עם פרעה הגוי.

אמנם לאשה, אין חיוב למסור את נפשה על גילוי עריות,
אבל אם היא רוצה - הרשות בידה, אם כן, גם את - שרה
- אם תרצי, תוכלי למסור נפשך כדי שלא לחיות עם פרעה.

אבל כשיהרגו אותי, שוב לא תהיי אשת איש, ומעתה
יאסר עלייך למסור את נפשך, תהיי מוכרחה להישאר
בחיים, האת רוצה לחיות עם כזה טמא משוקץ כמו
פרעה?! כלומר, במה שאמר "ואותך יחיו", ביקש אברהם
להבהיל אותה שתאלץ לחיות עם פרעה, וכלום לזאת
ייקרא חיים! (יחי ראובן)

**"ויקחו את לוט ואת רכושו בן אחי אברם וילכו והוא
יושב בסדום" (יד, יב).**

וכי הרכוש היה בן אחי אברהם? מדוע אמר הכתוב
"ויקחו את לוט ואת רכושו בן אחי אברם...", ולא כפי
שמתבקש: "ויקחו אל לוט בן אחי אברם ואת רכושו..."?
מדוע 'נעץ' הכתוב את הרכוש בין שמו של לוט לבין
יחסו?

ביאור נפלא מובא על כך בשמו של הגאון רבי אליהו
עקיבא רבינוביץ, אב"ד פולטבה: הלא ידענו שאמרפל
הוא נמרוד, כפי שפירש רש"י (פסוק א): 'אמרפל' - הוא
נמרוד שאמר לאברהם פול לתוך כבשן האש'. עוד ידענו
שנמרוד ואברהם ניהלו ביניהם מאבק איתנים על
האמונה בהקב"ה: בעוד נמרוד הסית לעבוד עבודה זרה
- עמד אברהם וסתר את דבריו לגמרי.

והנה, נודע לנמרוד כי בן אחי של אברהם, לוט, דומה
בקלסתר פניו לאברהם אבינו, כפי שכתב רש"י (לעיל יג,
ח) על הפסוק "כי אנשים אחים אנחנו" - 'קרובים, ומדרש
אגדה: דומין בקלסתר פנים'. כאן צץ במוחו רעיון גאוני:
אקח את לוט בשבי ואכריח אותו לדרוש ברבים שדרכי
היא האמיתית, ועקב הדמיון בין אברהם ללוט - יסבור
העולם שניצחתי את אברהם, וראיה כי כך: שהרי הוא
עצמו עומד ומצהיר ברבים על צדקת דרכי!

זו כוונת הפסוק: "ויקחו את לוט ואת רכושו", ומהו
הרכוש שהיה ללוט? "בן אחי אברם" - שהיה דומה לו
בקלסתר פניו...

מעתה כמה נפלא לשון הפסוק (יד): "וישמע אברם כי
נשבה אחיו", והלא לא אחיו נשבה אלא בן אחיו?

אלא "אחיו" פירושו: הדומה לו בקלסתר פניו!
(ושלל לא יחסר)

"וה' אמר אל אברם אחרי הפרד לוט מעמו" (יד, יג)
מעשה ביהודי תמים שלא ידע מאומה מתורה ושמירת
מצוות.

והנה נכנס לגור בשכנותו אברך תלמיד חכם אשר בדברי
טעם הצליח לקרבו לתורה וליהדות עד שהחל הלה
לקיים מצוות קלה כבחמורה.

לאחר זמן נכנס לגור בשכנותם "משכיל" הרחוק
משמירת המצוות והחל להתרועע עם אותו יהודי תמים
והושפע ממנו השפעה שלילית וקלוקלת עד שלמגינת
לבו של השכן הת"ח חזר הלה לסורו.

בצר לו פנה הת"ח אל החפץ חיים לקבל עצה ממנו מה
יעשה.

אמר לו החפץ חיים בערך בזה הלשון: "יודעים אנו כלל,
שכל מה שנברא בעולם, לתועלת נברא, אם כן נשאלת
השאלה, מהי התועלת בלשון הרע וברכילות שנבראו
בעולם?"

אלא הכוונה היתה למקרה דידן - אמר הת"ח - כאשר יש
למשכיל ההוא השפעה שלילית על חברו, אזי מצוה
לדבר עליו לשון הרע ורכילות בכדי להבדיל ביניהם.

שמע הת"ח לעצתו של הת"ח, ואכן השכן התמים
התרחק מאותו אדם קלוקל ושב למצבו הקודם לשמירת
המצוות כהלכתן. (שערי אהרן)

**"ומלכי צדק מלך שלם הוציא לחם ויין והוא כהן
לאל עליון. ויברכהו ויאמר" (יד, יח-יט)**

מעשה ביהודי עני ואביון שהוצרך לחתן את בתו.
הלך לרב העיר ואמר לו:

אני צריך נדוניה, תן לי בבקשה שלושים אלף רובל.
אמר לו הרב:

אתה עושה ממני צחוק? מנין לי לתת לך שלושים אלף
רובל?

לך אל הגביר הגדול, אולי הוא יתן לך משהו.
אמר האיש: אם כן, תן לי ברכה.

טוב, הסכים הרב, אני מברך אותך שתהיה לך סייעתא
דשמיא, וכל הברכות שבעולם יחולו על ראשך.

משם הלך היהודי אל גביר העיירה ואמר לו: הרב שלח
אותי אליך. אני צריך לחתן את בתי ואין לי כסף.

אז מה אתה רוצה? אני רוצה ברכה.
השתגעת? ממני אתה מבקש ברכה? לך אל הרב, הוא
צדיק, הוא יתן לך ברכה.

אם ככה, תן לי כסף. טוב, כסף אני יכול לתת.
אבל איך זה כשאדם הוא גם צדיק גדול וגם עשיר?

אדם כזה יכול לתת את שניהם - גם כסף וגם ברכה.
זהו שאומר הכתוב: ומלכי צדק מלך שלם, וכיון שהיה
מלך, הוציא לחם ויין - היה באפשרותו לתת לאברהם
לחם ויין, אולם בנוסף לכך היה גם כהן לאל עליון,
וממילא יכול היה גם לברך את אברהם.